

Hivatásom útjának kezdete

Szt. Urbanban – így hívják a szülőfalumat is – jártam általános iskolába. Az iskola befejezése után három éven át tanultam varrni egy helybeli szabómesternőnél. Volt egy nővérem, aki öt évvel volt idősebb nálam.

Szilárd elhatározásom volt, hogy a szakmai képzés befejezése után kolostorba lépek. Ám azoknak a nővéreknek a ruhaszíne, akiket addig láttam, nem tetszett: mindannyian feketébe vagy szürkébe öltöztek.

1965 júniusának elején, egy vasárnap délután meglátogatott bennünket egy falubeli ismerősünk. Akkoriban – sok más, Maribor környékén élő férfihoz hasonlóan – az Osztrák Szövetségi Vasutaknál, a gráci főpályaudvaron dolgozott. Ismerte a tervemet. Tudta, hogy nem tetszik az általam látott nővérek ruhájának színe, és arról az álmomról is tudott, hogy szép kék ruhát viselő nővérek közé szeretnék tartozni.

Meghittem üdögéltünk a szobában, sok mindenről beszélgettünk, amikor egyszer csak így szólt hozzám: „Grácban vannak olyan nővérek, akik szép kék ruhát viselnek. Mindennap látom őket. Ha szeretnéd, holnap kora reggel velünk, férfiakkal utazhatsz. Most éppen van egy szabad hely a buszunkban.”

Elfogadtam az ajánlatot, és hétfőn hajnali négy órakor elindultam a munkásokkal Grácba. A főpályaudvaron megvette nekem a visszaútra szóló vonatjegyet, és adott öt schillinget fémpénzben, hogy vehessek magamnak valami ennivalót és innivalót. A pályaudvar csarnokára mutatva ezt mondta: „Itt kell fel-alá sétálnod, akkor majd meglátod azokat a nővéreket.”

Egész délelőtt fel-alá járkáltam, de sajnos egyetlen kék ruhás szerzetesnővért sem láttam.

Szomorúan és csalódottan indultam a peronra, hogy a 12.30-kor induló vonattal visszautazzam Mariborba. Hirtelen meghallottam, hogy valaki a nevemet kiáltja: „Lizika, Lizika, mit csinálsz Grácban? Munkát keresel?”

Mintha villám csapott volna belém, úgy álltam meg. Egy falunkból származó asszony szólított meg, aki a pályaudvari étteremben dolgozott. Az ablakban állt, és ezt mondta: „Gyere be, maradj itt! A főnökasszonyunk munkatársakat keres.” Amikor beléptem hozzá, a főnökasszony jött elé, és így szólt: „Akár rögtön munkába is állhatsz nálunk. A munkaidő délután kettőtől este tízig tart.”

Az ebédet és a köztes étkezéseket ingyen biztosították.

A főnökasszony arról is igyekezett gondoskodni, hogy szobát kapjak a pályaudvaron. Amíg ez elintéződött, Franzka, az asszony, aki megszólított, befogadott magához.

Így aztán már nem utaztam haza. Megkerestem az ismerősömet a pályaudvaron, és visszaadtam neki a vonatjegyet, az öt schillingnyi aprópénzt azonban megtartottam. Megkértem, hogy menjen el édesanyámhoz, és mondja meg neki: munkát találtam, és Grácban maradok.

Miután mindezt elintéztem, még aznap délután munkába álltam. Az volt a feladatom, hogy a tiszta tányérokat kivegyem a mosogatógépből, és a tálalópulton előkészítsem őket a pincérek számára. A pályaudvari étteremben sok szakács és pincér dolgozott; nagyüzem volt.

Telt az idő. Már két havi fizetést is kaptam – *nagyon magas összeget* –, de sajnos még mindig nem láttam egyetlen kék ruhás nővért sem.

Egy ünnepnapon – azt hiszem, Nagyboldogasszony ünnepe volt – először fordult elő, hogy az ismerősömmel egyszerre voltunk szabadnaposak. Elzarándokoltunk Mariatrostba.

Miközben felfelé mentünk a lépcsőn, hirtelen – szinte csodával határos módon – egy nővér lépkedett előttünk. A ragyogó nap, a mélykék ég és a nővér kék ruhája ujjongással töltötte el a szívemet. Az tette teljessé ezt a találkozást, hogy a kék ruhás nővérral az anyanyelvemen, szlovénül beszélhettem. Berta nővér volt, a tartományi házból.

A következő szabadnapomon elmentem a Mariengasséba, és a tartományfőnöknőt kerestem. Responsa Bauer nővér jött be a fogadószobába. Nagyon szívélyes volt, és az volt az érzésem, hogy már tud a szándékomról. Responsa nővér ezt mondta: „Kicsikém, már október elsején jöhetsz. Az év végéig a mángorlóban dolgozol, közben pedig kihasználhatod az időt arra, hogy jobban megtanulj németül. A tartományi házban lakhatsz.”

1966. január 6-án felvettek a jelöltek közé, a posztulátusba, és a tartományi kórházba kerültem.

Nagyon nehezemre esett felmondani a pályaudvari munkahelyemen, hiszen az volt az első otthonom Grácban. Ebben az időszakban minden korábbinál erősebben éreztem Isten vezetését és kísérő jelenlétét. Most, ennyi év elteltével is szívesen megyek a főpályaudvarra, ahhoz az ablakhoz, ahol minden elkezdődött, és amely ma is megvan.

Amikor beléptem a szemináriumba, más dolgokkal együtt ezt az öt schillingnyi aprópénzt is elvették tőlem. Ma is sajnálom, hiszen ez volt az első osztrák pénz, amely az enyém volt.

Ma már hatvan éve tartozom ehhez a közösséghez, amelynek szerzetesi viselete a kék ruha. Hálás és boldog vagyok.